

bragt nogen Bedring til Veje, uden at man indførte en virkelig Kontrol med Sparekasserne. Den højtærede Minister har ganske vist, maa jeg erkende, erklæret sig villig til at høre paa og tage Hensyn til, hvad man maatte ønske af Forandringer og Forbedringer i dette Lovforslag, men hvis der ikke kan opnaas væsentlige Forbedringer deri, saa forekommer det mig, at det er bedre at beholde den Lov, som vi have, end vedtage dette Lovforslag, som det foreligger. Det fremtræder nemlig kun rent formelt som en ny Sparekasselov, og hvis vi nu kunne haabe en Gang at faa en Regering, en Minister, som vil vise Forstaaelse af, hvad det i denne Sag kommer an paa, nemlig ikke at være Sparekassebestyrelserne til Behag, men at beskytte de 900 Mill. Kr., som findes i de danske Sparekasser, saa vidt det er muligt at gøre det endnu, saa vilde det være bedre at opsætte Reformerne til den Tid. Det, som her bydes os, er nærmest at sammenligne med Kejsers nye Klæder. Men Ulykken er den, at hvis vi vedtage denne Lov, vil Befolkningen være berettiget til at tro, at Kejseren virkelig har Klæder paa, og dette vil kun være til Skade, især synes jeg for Udsigten til at faa noget virkelig brugeligt. Det er nemlig nu tredje Gang, at en Regering forelægger Forslag til Ændring i den bestaaende Lov af 1880 for Sparekasser. Hvis dette Forslag nu bliver vedtaget, kan man virkelig ikke fortænke Befolkningen i, om den antager, at nu er den Sag dog en Gang bragt til Afgørelse, og at den ikke vil kunne forstaa dette, at det netop er Ministerens Mening, at vi nu først skulle til at forberede en saadan Lov gennem en Kommission, der samtidig skal være Kommission for Banklovgivning og Aktielovgivning og for Forholdet mellem disse forskellige Pengeinstitutter.

Hvis man nu vilde sige, at der dog er een Ændring af Betydning, nemlig Forslaget om de fire Fuldmægtige, som Sparekasseinspektøren ifølge § 1 skal have, saa mener jeg dog, at det er tvivlsomt, om der ad den Vej vil fremkomme nogen Forbedring. Thi disse Fuldmægtige ville være ganske uselvstændige, de ville komme til at sortere under Sparekasseinspektøren, hvilket for øvrigt er alt, hvad man faar at vide om dem i Forslaget — — ja — og saa selvfølgelig deres Lønningsvilkaar. Det er ejendommeligt — men der har Ministeren maaske fulgt en gammel Tradition i vort Lovgivningsarbejde —, at naar vi faa forelagt Lov-

forslag, saa indeholder den første Paragraf meget detaillerede Bestemmelser om, hvor mange Embedsmænd der skal indræknnes, hvilken Løn de skulle have, hvilke Alderstillæg og hvilke Pensionsbestemmelser. Alt det kunde godt komme i den sidste Paragraf. Man bliver lidt forstemt, naar man tror, man skal læse om Sparekasselov, og man saa maa læse vidt og bredt om Embedsmænds Lønningsforhold, Avancements- og Pensionsforhold, inden man kommer til selve Lovens Bestemmelser. Vi faa altsaa ikke noget at vide om disse Fuldmægtige, ud over det, at de skulle sortere under Sparekasseinspektøren. Men naar vi betænke, hvordan den Sparekasseinspektør, som vi ved denne Lejlighed endog skulle bevile en forhøjet Lønning om Aaret, har forholdt sig, trods alle Tilskyndelser og Opfordringer forrige Aar, da den store Ulykke indtraf, saa vil jeg dog nok spørge, hvad disse fire Fuldmægtige vilde have hjulpet os, hvis de havde været til Stede den Gang? De havde dog ikke kunnet handle paa egen Haand. Hvis en Udvidelse af Inspektionen og dens Kræfter skal have nogen Betydning, maa disse Mænd, som det ogsaa blev foreslaaet i Sparekassekommissionen i 1879 — jeg skal tilde mig at gøre det lite kongevalgte Medlem (Falbe-Hansen) opmærksom paa, at de bleve ikke foreslaaede som Fuldmægtige, men som Sparekasseinspektører —, gøres til Sparekasseinspektører, ellers vilde de hverken have Initiativ eller føle noget Ansvar, — og hvem ved, maaske de endog kunne faa et Forbud fra Sparekasseinspektøren mod at foretage Undersøgelse af en Sparekasse, som de anse det for rimeligt eller nødvendigt at undersøge.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale, at dette Lovforslag bliver underkastet en grundig Behandling i et Udvalg. Den Gruppe, som jeg tilhører, stoler paa Ministerens Udsagn om, at han vil søge saa vidt muligt at imødekomme Ønsker om Forandringer og Udvidelser af Lovforslaget, thi, saaledes som det foreligger her, ville vi ganske sikkert ikke kunne være med til at vedtage det.

Hey: Det er jo kun ret naturligt, at efter den Katastrofe, som ramte Landet den 8. September 1908, opstod hos Befolkningen Spørgsmaalet om, hvorledes vore Sparekasseforhold egentlig vare ordnede, og Kravet om, hvis de ikke vare tilfredsstillende ordnede, da at faa en god Ordning. Det er særdeles forstaaeligt, at saadanne Krav vare stærke og maatte